

O neslušném pejskovi

Jednou vyplazoval pejsek na kocoura jazyk a kocour řekl: „Co na mě pořád vyplazuješ jazyk?“ A pejsek řekl: „Abys věděl, pejskům se jazyk vyplazuje sám, když mají žízeň...“ A kocour řekl: „Tak proč při tom koukáš na mě?“ Pejsek vyplázl jazyk ještě jednou a kocour ho zavedl do hospody na limonádu. Pak šli trošku na procházku. Přišli do jedné ulice, kde byly domy menší a menší, až byly docela malinké, a v nich bydlela květinková semínka. Dívala se právě z oken a volala: „Dobrý den, jak se máte? Jak jste se vyspinkali?“ „Jak to, že jste tady všichni tak hodní a slušní?“ divil se pejsek. A jedno semínko pravilo: „Kdybych nebylo hodné, vyrostl by ze mne jenom nějaký plevel nebo tak! V naší květinkové ulici musí být každý hodný!“ Pejsek řekl: „Ale já můžu vyplazovat jazyk!“ a vyplázl na semínko jazyk. „Ó ne, to ne! Raději vůbec ne!“ volalo semínko a honem zavřelo okno. Pejsek řekl: „Haf! To jsem je vyděsil! Haf! A já vůbec žízeň neměl! Ani prve jsem neměl žízeň, když jsme šli spolu na tu limonádu! Haf!“ Kocourek se rozzlobil a šel domů. A pejskovi vyrostlo najednou místo ocásku škaredé koště! Ták! Začal se za ním točit do kolečka a jestli už toho nenechal a neběžel raději domů, snad se tam ještě točí.

Běží, běží...

Běží, běží mňoukadýlko,
v patách za ním štěkadýlko.
Mňoukadýlko prsk a mňau,
štěkadýlko au – au – au!

Zem bláznivých nápadů

Tuhle si tak Majka leží v postýlce a ne a ne usnout... Obrátila se ke zdi, a jak tak neví, co by, vytáhla prst a bezmyšlenkovitě nakreslila na zeď okýnko: čtvereček a v něm křížek. Ani neví, co vlastně na tu zeď nakreslila, když vtom kuk, někdo vykulil za okýnkem tajemná kukadla, modrá jako inkoust. Jémine! Majka rychle načmárala ještě dveře a ty dveře vrzly, otevřely se a v nich se objevil modrooký kluk.

„... tě zdravím, Majko! Tak pojď!

„Človíčku, to budeš mrkat, kam tyhle dveře vedou.“

Majka, to se rozumí, se strašně ráda diví a ráda žasne. A tak se ohlédla, jestli není někdo v pokoji, a vysoukala se šikovně zpod peřiny zrovna do těch dvířek ve stěně. Napřed prostrčila nohy, pak ruce a hlavu. Už je to dobré, už je v tajemné zemi.

„Tak co, jak se ti tu líbí?“ zubí se modrooký kluk. Ale než stačila odpovědět, něco nad ní zavrňelo, zahrčelo, zakroužilo a už se k ní snáší prasátko. Mává růžovýma ušima jako křídly a na ocásku má, poněvadž je kapínek těžké, přimontovaný hnací motorek. Jako bych to prasátko znala, myslí si Majka, ale odkud?

„Ahoj, Majko,“ píská nadšeně prasátko, „ahoj! Co se tak díváš, nedělej, že mě neznáš! Pojď, já tě svezu!“

Odkud Majka to prasátko zná? Létající prasátko přece ještě nikdy neviděla. A přece je jí jaksi povědomé...

Jen nasedla, a už byli nad svěží zelenou loukou, plnou koní. Právě se tu konala soutěž v koňském smíchu, který kůň umí nejkrásněji zařehtat. Vyhrál to jeden koňský mladík a přebíral právě cenu, kilo ovsu. Ale to přece měla jednou ona,

Majka, takový bláznivý nápad! Slyšela řehtat koně a napadlo ji, že by se mohla uspořádat soutěž v koňském smíchu. Ano, to je její nápad. A to prasátko, co lítá, vlastně taky. Že to tady nejspíš bude, to všechno kolem, zem jejích báječných potřeštěných nápadů? Vždycky když usíná, zapadne jí nejspíš nějaký ten nápad za postel, udělá bum na zeď, stěna se za ním zavře a hotovo, nápad se dostal k ostatním do téhle zvláštní země, kde se všechno, co kdy Majka vymyslela, uskutečnilo. No to tedy musí být povedená zem!

Majka se po očku dívá, co na to říká kluk, ale ten ji rýpe do zad a ukazuje na tlusté baňaté květináče. Copak tam mají? „To máme skvělá mimina, vid’?“ napačuje se kluk. „A nedají vůbec žádnou práci!“ Tak to nejsou kytky, to jsou mimina? No ne! Ale jo, jo, už si vzpomíná... Když se jí tenkrát narodil bratříček, křičel a plakal, až se Majce vylíhl v hlavě takový nápad: kdyby šla tahle mimina pěstovat v květináči jako aloe nebo mořská cibule! To by bylo! Občas by se jen pokropila mlékem... Jenže – to se ví, na světě to nejde. Na světě totiž nejde skoro vůbec nic. Zato tady, tady jde všechno! A kdyby si tak vymyslela kukátko, kterým je vidět

domů přes zeď... A jémine, už drží kukátko v ruce, ten modrooký ferina jí ho nastrčil k nosu a Majka volá: „Máma! Zrovna mě jde příkrýt, to je smůla!“ A tak prasátko honem honem nasedat, jede se, a už frčí, už si to žene a už jsou u dveří a Majka slyší mámu: „Jak to ta naše holka leží? Co to zas propána vyvádí? Kde má hlavu?“ A naše holka šup, prostrčila na postel nohy, pak ruce a hlavu, zafuněla, jako že ji máma budí z hlubokého snu, a zahemžila se pod peřinou. Máma jí urovnala příkrývku a odešla. Majka zamávala modrým očím, které se na ni usmívaly okýnkem, a než usnula, pro jistotu smazala dlaní to okýnko i dveře, aby snad náhodou někdo do země jejích nápadů nevníkl a nezaonačil to tam všechno podle tohoto rozumného, vážného světa.

O autorech

Spisovatelka, ilustrátorka, scénáristka a akademická sochařka **Olga Hejná** (*1928) dlouhá léta spolupracovala s Čs. rozhlasem a s dětskými časopisy (např. *Mateřídouška*, *Ohníček*, *Sluníčko*, *Zlatý máj*). Patří mezi zakladatele moderní pohádky a je autorkou známého jména Hajaja. Vydala velký počet knih, některé z nich s ilustracemi svého manžela Miloslava, některé s ilustracemi vlastními. V roce 2010 získala ocenění Zlatá stuha.

V oblasti výtvarné se věnovala též drobné korálkové plastice (její díla jsou zastoupena v tuzemských galeriích a v Galerii Corning v New Yorku) a v posledním desetiletí i koláži. Samostatně vystavovala v Praze v Českém spisovateli (1981), v Albatrosu (1988), v Nové Pace (1990); společně s manželem v Domažlicích (2005, 2007) a s manželem a synem ve Starých Hradech (1989) a Rakovníku (2014).

Sochař, kreslíř, designér a ilustrátor **Miloslav Hejný** (*1925–2013) studoval v sochařském ateliéru Akademii výtvarných umění v Praze u Jana Laudy, Vincence Makovského a Otakara Španiela. Jako sochař se věnoval monumentální tvorbě: např. „Začarovaný les“, třímetrový sloup v hotelu InterContinental v Praze, pomník obětem výpravy v Huascaránu a další realizace ve spojení s architekturou. V rozsáhlé sérii portrétních plaket ztvárnil řadu hudebníků, básníků a jiných umělců. V posledních letech se věnoval výhradně kresbě s výraznou sochařskou dikcí. Do konce života pobýval se svou ženou Olgou, známou spisovatelkou dětské literatury, v Domažlicích.

Obsah

Budeme si povídat, chceš?	5	O červeném hrnečku	42
Modrý koník	6	Okolo stolu	43
Bububu – hlavičko	9	O neslušném pejskovi	45
Koncert	11	Běží, běží...	46
Tuhle – tamhle	13	Zem bláznivých nápadů	47
Obrácený dům	15	Vendula	49
O tlustém mraku	16	Kluci buci kaktusáci	51
Bratříčkové z dýně	17	Povedený rozhovor	52
Krátký výlet	19	Kuřátko	53
Zvláštní listonoš	20	Znáš krále Olouška?	54
Beránek Jelimánek	21	O uplakánkovi	57
O zlobivém tatínkovi	22	Kůň a růže	59
Pojď k nám	23	Jó – kdyby!	61
Jak vystřihovali	24	U skřítka Víti	62
Tu je nit	25	Když nechceš jít spát	63
Kap – kap – brnkalinky brnk!	26	O malíři	64
Rozpočítadlo	27	Chceš hrušku?	66
Jak šel měsíc pro kosatce	28	Jak jsem spravoval bačkůrky	67
Až	30	O zlatém hošíčkovi	69
Hádanka	31	O sochaři	70
Obrázek	33	Klobouček	71
Zpívající domeček	34	Uličníci	72
Jak šlo štěňátko navštívit		Klárinka a králíček	73
Červenou karkulku	37	Tulák domeček	75
Povídání po snídani	40	... a je to!	77
Stříbrný Pepík	41		